

ხოლო იკითხვის მარტულადან¹⁾ ვიდრე სეკლემბრადან. (ფურცელი 64).

წარწერა მარჯონის სახარებას დასწრულს:

დაესრულა მარკონის სახარება: თავნი: სლხ: 7) მუხლინი: ჩ: ფ: ე: 8) მეთათრებეტესა: 9) წელსა: აღიწერა ბრძანებითა პეტრესითა: 10) ხოლო იკითხვის წმიდათა მარხათა: (ფურცელი 94).

ფუკას სახარებას ბოლოს:

ლუკამ მახარებელი შეიწყალე ბესარიონს. (ფურც. 161).

აღიწერა სახარება ლუკას შემდგომად ამაღლებისა ოფისისა ჩუენისა იესო ქრისტეს წელს მეთახთუბეტესა: სტრიქონი: ე: უ: 11) თავნი საითხთხონი: 3: ივ: 12) (ფურც. 161).

იოანეს სახარების შესახებ ეპტორს ამ გვარევი ცნობა აღარ მოპყუს.

წილიწადი და ქამი სახარებათა წერისა მათეს მიერ, მარკონისა და ლუკასი და იოანეს მიერ ლუთის-მეტრელების მეტრეებთან დღემდის არ იცის. როგორც ვხედავთ. ჩვენის სახარების წარწერებიდან ქართულ მწერალს უსაჩვენებელია იმ დენდრიფსა, რომელშიც ასეთი ცნობანი ყოფილა.

ოთხთავთა შემდეგ ჩართულია ცეცელი საძიებელი (ფურც. 210—228). აქ აღნუსხულია, თუ რა დღეს სახარების რომელი მუხლები ამ თავები იკითხება. მაგ. წიხად დადებულას გოანგის აღსებისას სახარებას: სახარებათა იოანესი: ა პირველითავე იყო: ვიდრე იესოს მიერ იქნა.

ამის შემდეგ უჩვენებს მწუხრის საკითხებს, მერე შემწერებისა და სხ. ამ საძიებლის დასასრულ სტრიქონებს მიჰყვება ეპტორისავე ხელით და იმავე მწიგნით დაწერილი წარწერა:

ამისა მწერალსა ბესარიონს და დედ-მამასა და ძმას მისსა გიორგის შეუნდეს ლმერთან. ამინ. ამინ: და ვინცა: ბრძანითა, თქუნესა შეგინდეს ლმერთან ამინ ამინ:—

აღიწერა წიგნი ესე: ქორონიკონსა: სთ: 13) თუესა: იენისა: იზ: 14) დღესა მუბათსა: დასამითიგანთა წელთა: (ფურც. 228).

ამის შემდეგ ხუტურადე, მაგრამ სხვა მწიგნით:

ღმერთო შეიწყალე ცოდვილის დიმიტრის სული ამინ:

შემდეგ ამისა მხედრულის ხელითა: ქ: ჩვენს: ქრისტეს: მითისა მიერ: კუთრებულმან: ძემან: მეფისმან: ლევანისმან: ქართლისა: კათალიკონისმან პატრიქმანს: ნიკოლოზოს: შემოვიწერი: ოთხთავი: ესე: შენს: დიდებულსა: და სამონღლსა: მეტეკათა: ღმრთის: მშობელსა: სულისა: ჩუენისა: სახარდა: დ: ცოდვათა: ჩუენთა: შესანდობელიდა: და: ვინცა: ეს: ჩუენგან: შემოწერიული: ოთხთავი: გამოვიწერის: ჩუენსამცა: ცოდვისა: და: კანონსა: ქუეშე: არის: დღესა: მას დღესა: განკითხვისასა: და: წყუელი: და: შეტუფებული: იყოს: ჩუენს: ჯარისა და ონფრისაგან: სკულის ქრისტეანობისაგანცა: შეიძულეს: ამინ: (ფურც. 229—230).

შემდეგ ხეყუადა და არა მსჯავსას სახარებას წერია:

დიდება ღმერთსა სრულმყოფელსა ყოვლისა კეთილისასა: გაუკეთე წმიდა და სული განმანათლებელი ოთხთავი ესე მე მწერალმან მღღელმან დიმიტრი:—

ოვალო იესო ქრისტე. და წმიდაო მეტებითა ღმრთის მშობელი დაცვე და დიდურე გულს მოღვირე მვედრებელი შენი და ძისა შენისა ბართათს შვილის შერმაზანის ასული ბაქონი ანა: და მეოხ ექმენ დღესა მას დღესა განკითხვისა და განუმადელ სულთა მისთა საყოვლად სასუფეველი: დაიციენ ორსაღ შინა ცხოვრებას წმიდაო ლუთის მშობელი მენი და ასულნი მისნი ქაიხოსრო და დარეჯან: და ნუ განაზორებ საფარებასა შენსა მათგან ამინ: (ფურც. 231).

მოსე ჯანაშვილი (შემდეგი იქნება)

1) 237.

2) 1590.

3) ეს სიტყვა საქმიად შეზღუდულია და შეიძლება მეთერთმეტს მაგიერ მეთორმეტე იყოს.

4) ეს სიტყვა პირველით სწორია პესათა, რის გამოც მაგიერ პირველითა შეიძლება წაკითხული იქნას პავლესითა და სხ.

5) 2400.

6) 96 (80+16).

ლოვანმა პოეტმა ბანკის ყრილობაში: „ქებისათვის გმადლობა და ძაგებინათვის უფრო მომეტებულია გმადლობითა“. უღარისს დადამინისაგან ქება კაცმა საყურად უნდა მიიღოს, რადგანაც ამქარს ამქარი უყვარს, მართლს მტყუანი ვეჯერება და მტყუანს მართალი ზნობიდა. დილა, აკროლისი მაქაქელსა ყვირანი სძულობენ, ექიშებინან*, მაგრამ იმხუდ მეტე გულის სიმარტენება რაღად უნდა აღმინას, როცა ეს სამართლიანის სიამაყით იმყოფება პოეტის ნათქვამს: „И здсь презрѣннѣйшій изъ всѣхъ, но пріятно въ сердцѣ, лучшє шагнї развѣт ударамн мой смѣхъ...“ ამ სიტყვების მაგნიტირება ძალია კაცს ძილშიაქ კი მიიღობს! და თუნდა ესეც არ იყოს, „Что врагн! пусть клеветн увѣдѣтнлнй, я ношадъ у ннхъ не прошу, не придумат имъ каз-

ни мучительнѣй той, которую въ сердцѣ ношу!... როცა გული მვედარა და სიკვდილისა აღარ ეშინება, მტერი და მტერნი ორივე ერთია იმისათვის. რასაკვირველია, ვერ ვიტყვი, რომ ყველა მღვდელნი არა-მღვდლები იყვნენ და აღარ მოიპოვებოდნენ მათ იმისთვის ისეთი სულითი კეთლით, გულისით პატიოსანი და გონებით ბრძენი, როგორი მღვდელიც „გაღების ნაამბობის“ სახელივანმა შემოქმედებდა დაგვიბატა და რუსეთის მწერალმა პოეტებქომ თავისი გამომჩნულ თხზულებებში: „На действительнѣй службѣ...“ არა, როგორ არ მოიპოვებთან, მაგრამ ასშიერთიო ძლივს და ახა ზღვაში წვეთს რა შეუძლიან? ოთხმოც-და-ცხრამეტი რომ ანგრევდნენ, ერთი იმისი ნანგრევს როგორღა დაშენებს? დიდად, დიდად დასაფორტებელი და სამწუხაროა, რადგანაც წიგნიორი

რუსეთი

ვორონეის გუბერნიის ქალაქ ბიროუჩიდან სწერენ გაზეთს „Крым. В.“-ს, რომ ამას წინადა იქ შედგეი უბედურება მომხდარა: ერთი გლეხის გვაში ეკლესიაში მიუტანიათ, კუბოზედ რამდენიმე ანთებული წინადა სათელი მიუტარეთ და შემდეგ ეკლესიის კარი დაუკეტათ. დამე სათლენი ჩამწვარა და კუბოს ცეცხლი მოჰკიდებია. ეკლესია ხისა ყოფილა თურქი და მალე ცეცხლი იატკას წაჰკიდებია და შემდეგ კვლავდნენ. ერთის საათის შემდეგ მთელი ეკლესია გადაბუღულა და გარდაცვალებულს გლეხის გვაშის ძელები-ყი ნატარად ქველთა თურემ.

— ამ წლის იანვრის ათს ასტრახანში საჯარო ვაჭრობა იყო დანიშნული უშველმებლის გემისა არედელითა, თავადი კოსოვისა*, მაგრამ ვაჭრობა არ შესდგა, რადგანაც ეს გემი ძლიერ ძვირია და 160,044 მანათია იყო დაფასებული. ამის გამო ასტრახანის სახელმწიფო ქონებასა საბინი-სტრო აცხადებს, რომ გემის ყიდვის მსურველი შეუძლიანთ, სამის წლის განმავლობაში გაიხილან გემის ფასი.

— 4 აპრილს, პეტერბურგში, ნევის ნაპირზედ, ტორნარის მაულის ქარხნის მივლი ექვს საათული ერთობაზედ ჩაქველდა. სახელმწიფოდ, ეს ამბავი საღამოთი მომხდარა, როცა ქარხანაში მომუშავენი აღარა ყოფილან. უბედურება არა მომხდარა-რა.

— კეცის გაზეთებში შემდეგი ახირებული ამბავია დაბეჭდილი. ამას წინადა კიევის ერთმა ნაფიცმა ვეკიბო-მანსა ეკსიმ შემდეგის შინაარსის ბარათი ეკავზენია თურემ კიევის ოლქის სამამართლოს ექვლთა თავმჯდომარეს, ბ-ნს ოროლოვს: „მოწყალოე ხელმწიფე! მე კუბოდან შევიწული. ამის გამო მე ჩემს თავისა და მიკვლემების იმედ არა მაქვს და რადგანაც არა მსურს, რომ ჩემს ქუეაზედ შეშლის გამო რაიმე დაუმავედეთ იმით, ვინც სასამართლოში საქმის წარმებე მომანლა, გიხოვთ, ჩემთან მომრბანდეთ და იმითი საქმეების და სპირო ქალაქიდან ჩაიბაროთ“. წაითხა თუ არა ეს უცნაური ბარათი ბ-მან ოროლოვსა, მაშინვე ეკსიმ სახლისკენ გაემშურა და თანაც სულთი ავადმყოფსა მკურნალი.

ბურჯგების მკერდას აშენების ბაღლა ხალხის გულ-გონებაში, დღითიდღე ძირს უთხიარან და ანგრევდენ ხალხის საყილონი რუმუნსა თვით იმინევე, ვინც ვალდებული არიან ყველაზე უწინარეს იმით უწინამძღვრონ, უჭადგონ, ჩააგონინ და ასწავლონ უეცრი მხნება, ვარჯილობა, კეთილ-ზნობა, ძიობა, ერთობა, სიყვარული, სიმართლე და პატიოსნება; მაგრამ აღარ, სულ სხვის ვედავთ. ათუნდა მაგალითად: განა მისტეველებია, რომ მღვდელი, მომღვდარი კეთილ-ზნობისა, სამიკეროში იღვთის თობუშების კრებასთან და ურას* ძიბილით იქაურობას იღვრებდეს ვინება-და-კარგული? განა მოსაფიქრებელია, რომ მღვდლის ჯალბი სსსოვლოზედ ვაქცეს წასახარადეს: ვინ-მა-კი ასე და იეს უყის შენს ცოლს, რომ ბარჯ-ნაგვიან პურის მეტს ვერას გამოვანწყუთყო? განა არზნი მოსა-

პროფესორი სიკარსკი წაიყენა. ვეკლთი ეკსიმ სახლში დახვდით და კიდვე განიმგორა: კუბოზედ შევიწა-ულა და გიხოვთ, რაც ქალაქდები მაქვს, გამომართავთ. ცოლმაც შეამოწმა, ეს რამდენიმე ხანი, ჩემს ქმარს დამე არა სძინავს და უცნაურად იქვევია. მეტი რა ზა იყო, ექვლთა თავმჯდომარემ ოროლოვს თხოვნა შეუსრულა თურემ ამ უცნაურს ავადმყოფს და ქალაქდები გამოართვა.

უცხოეთი

შეიტყვილი შაბათი. ამ უკანასკნელს დროს ვერცხლის ფასი ძლიერ დეცა. ერთი ამერიკის საფინანსო გაზეთი ამბობს, რომ რაც სტატისტიკა არსებობს, ჯერ ვერცხლი ასე იფი არა ყოფილაო. როცა პირველად რომალებმა ვერცხლი დადგენილი იყო, რომ ვერცხლის ფასი თითუმეტრე ნაკლები უნდა იყოს ოქროზედო. ეხლა-კი ამერიკაში ვერცხლის ფასმა იმდენად იცლო, რომ თითქმის 25-ჯერ ნაკლებია ოქროს ფასზედ. ამ გარემოების მიზეზის არის, რომ ამერიკის ვერცხლის მანდების პატრონებმა მანდებში მუშაობას მოუმატეს და ძლიერ ბევრი ვერცხლი ამოიღეს მანდები-დან. 1850—1878 წლებში მანდებ-ლიდან 323 მილიონ გირვანქა სტერლინგით ოქრო მეტი იყო ამოღებული ვერცხლზედ, 1879—1889 წლებში-კი 40 1/2 მილიონით მეტი ვერცხლი ამოუღიათ, ვიდრე ოქრო. ამას მიუხედავად ი გარემოებაც, რომ უკანასკნელს დროს ყველა სახელმწიფო ბანკებში ვერცხლის ხმარება მისათვისაც ეხლა ვერცხლს უფრო ნაკლებად ხმარობენ.

ადგილად გასაგებია, თუ რა დიდი მნიშვნელობა ექნება ამ გარემოების ე. ო. ვერცხლის ფასის აცლებას ყველა ქვეყნების აღმ-მიკემობისათვის. თუ ვინც მოხაბა, რუსეთში კარგი მოსავალი მოვიდა, საზღვარ-გარე რუსეთის პურის ინდოეთის დიდ მეტოქეობას გაუწევს. ინდოეთის სახელმწიფო ბანკებში და მთელს ინდოეთშიც ვერცხლის ფულსა ხმარობენ, ამიტომ იმითთვის ძლიერ სა-

სეულია, რომ მღვდელმა, როგორ თუ შენ ჩემს მეუღლეს აკადრე: ვირბა შენ გიყოს, რაც ჩემს ცოლს შეუთვალეთ, სახალობო კაცს ჯიბითი ცეკლები ჩააღვრეოს და ბოლოს ფულით მოწმები შეისყიდოს და ტყუილად დაფიცოს სასჯელოში ჯვარისა და სახარებაზედ, რომ მღვდელს მადგასთვის ხელიც არ უნდა იქნა! დიდაც გასაოკარია შეგნებულს აღმინისათვის ასეთი სამწუხარო მოვლენანი, მაგრამ, ჩვენ და სამარცხვინოდ, უფრო ამაზედ მეტს მოსახილბელს მოიხილეთ მღვდელსა და მრევლს შორის, თუ კი ჩვენის საქართველოს ცხოვრების სიღრმე-სიგანეს ღრმად ჩაუკვირდებით გონების თვლით და ფხიზლად ადვენებით თვალ-ყურის აღმინათ ტუენისა და ხელის მოძრობას. ახა რა კეთილი და მშველად უნდა მსუფედეს იმ სიფელში, სადაც კაცეც რომ მოპყლა, აინუნში

სარგებლოა, ამერიკაში და მთელს ევროპაშიც რომ ვერცხლის ფასმა ნაკლებ ფასად გაყიდოს თავისი პური, მიანც მოგებაში იქნებთან. ყველანდრომ ვაიფედეს ვერცხლით, თვით ინდოეთში ვერცხლს მიანც თავისი ფსი ექნება. ინდოეთის მემამულეები ეხლავე შეუდგნენ კიდევ მომავლის მოსავლის დასყიდვას. ამ გვარად, ინდოეთის მეტოქეობა პურის დასყიდვაში დაზარალებს ყველა იმ სახელმწიფოს, რომელშიც ოქროს ფულია სახარებლად მიღებული და არა ვერცხლი.

წერილი ამაგია

დრეკდენის ერთი შუშის ქარხანაში ესდ ერთი გგარსი ხსავს შუშის აგეთუბენს, რომელიც ძლიან გარკველდება. გასურებულს და ვერ კიდვე რბალს შუშის აგებენ წიხდეს და თსესა-ოთხანს ბავს, რომელიც შუგ შუშაში ჩხავება და ქვეყას ხოლმე ამ სასუფეობით მომსახვებულა შუშა უფრო გარანად და სიამაღ-სიამაღად ავადგავს იატკას. ამას საძაგარს დასამტკიცებლად, ერთი ამ გვარა შუშათაგანი ძლიან გასურეს და შემდეგ უნუღის წყალა დასსხეს, მაგრამ ანრ-კი ვაზსარულა. ამისთანა შუშაში არ გაიტესება, ზღმსი-გა ეგან სტრის, რადგან შუგ ჩხარებულად დაითინოს დადო ამგვარა. ეს დრეკდენი ახლად გამოთიანია შუშს ძლიან გამოსადგავს ფსენისა და კარის მინებისათვის.

— რა გგანათა, რადგან წარმოსადგება სიტყვა „გაქვითა“. გაქვითა აქვადეს წარმოსადგეთ თურემ, რომ ორჯალბო ბანკა ვერცხლის ფულს, რომელსაც გაქვითა ურჯა, ახდებენ ხოლმე სახეობით ამბობს კითხვისათვის. უკვლავ დადის ხნის გაჭვითა ქვეყანაზედ ჩინეთის გაქვითათ, რომელც ზეგანში აბეჭდება. ეს გაქვითა ბასს წელსადვე უკეთა.

— ბაღდადის რეზის ქვის მშროთე-ფლობამ ამას წინადა დედნის გაქვითაში შედგვის შინაარსის განსჯადებად უკვდა: „რადგან ბატონმს არ მოაგეთისა, ამიტომ საჭროსა გაჭრობითი ისეადა ერთი ფიროთისადა, ერთი გაქვითა და ერთი ფუთიერ მესეც, სასიტე-რესია იყოფილა, განსჯადებას ხარვის ამბავებს თუ არა ამ გაჭრობითი რეზის გზისა მშროთელობას და რა მდგომარეობაში ახლეს ხსნს დაწინადა მესეც.

— „НОВОСТИ“ შესდგეს ხმარებულს ამბავს იუწყებას ამას სახარებაზედ, თუ

არ ჩიავდებ, რადგანაც ფულის გულისათვის ათას ჯვარსა და სახარებაზედ დაიფორტე ტყუილად შესწესეკობებულ... ან რალს არცესს ის ხალხი თასს, ოჯახს, სახელმწიფოს და მეზობელს, რომელსაც რჯული ეფებზედ ჰკილია, აღარც ღვთისა პირინიან, აღარც კაცისა სცხენიან, უბრატყუელი აკუბის მრწამსი-და გაუხდია ღმერთად და მზად არის თავის ჯიბე-მუტლისათვის ყოველ გვარი საზღვრობა ჩაიდინოს. აი დღედა დასაფორტებელი საქმე მთავრობისათვისც და ქვეყნის ყოველ გულ-შემატკივართათვისც. განთავლებულ მისიონერებსაც აღედგენ: სექტანტებსა და მამპლიანებს უგზავნიან და მისიონერებში-კი დღეს ჩვენს ერსა მღვდლებს ესაქიროებათ, ღმერთს გვეყიებთ.

დ. მაჩანელი (შემდეგი იქნება)

